

Paní Miklíková se narodila 14.8 1946 v Charvátské Nové Vsi. Jako malá byla živé dítě. Otec ji vychovával spíš jako kluka než jako děvče. Chodila s ním na fotbalové zápasy a mezi mužskou společností.

Po ukončení docházky na základní školu se rozhodla studovat obor gumař plastikář v Napajedlech. Na studium střední školy vzpomíná paní Zdenka ráda, ať už na internát v budově zámku, nebo na různé školní akce, například stavbu drůbežárny. Do práce nastoupila hned po studiu v roce 1964. Začala pracovat v Gumotexu ve výrobě hraček, kde skládala dohromady panenky a pletla kočárky.

Vdávala se velmi mladá, v 19 letech. Se svatbou nechtěli snoubenci čekat, až se Rudolf vrátí z vojny. I přes počáteční nedůvěru a nesouhlas rodičů s jejich sňatkem se vzali ještě před tím, než narukoval.

V roce 1966 se jim narodil první syn Rudolf. O dva roky později přijely ruské tanky a manželé Miklíkovi se rozhodli vstoupit do politiky. Její manžel byl před vstupem do strany prověřován. Prověřována měla být i paní Miklíková. Ne však před komisí, ale u nich doma. Manžel však řekl, že nemají chodit, protože mají malé dítě a nechce, aby byla manželka rušena. Z toho důvodu jim bylo členství "pozastaveno". Paní Miklíková tedy vstoupila do Národní fronty a stala se členkou Svazu žen.

Roku 1970 se jí narodila dcera Vladimíra a v roce 1976 přivítala na svět i dceru Hanu. Jelikož měli Miklíkovi pozastavené členství, nebyla jejich dcera Vladimíra o několik let později přijata na studium na vysokou školu. Rozhodnutí jim nebylo nijak vysvětleno, ale všem bylo jasné, co bylo jeho důvodem.

Paní Zdena měla poměrně pestrý profesní život. Nejprve v Gumotexu vyráběla hračky, později pracovala jako šička ve firmě Šohaj, či jako vedoucí skladu. Svého snu pracovat ve školství se ale nevzdala. V dospělém věku se rozhodla dostudovat ve Znojmě pedagogické vzdělání.

V roce 1978 nastoupila na Základní školu Kpt. Nálepky jako vychovatelka v družině. Roku 1996 se stala na stejné škole i učitelkou. Její první třídou byli pátáci. Stala se zároveň i jejich třídní učitelkou. V roce 2016, již v důchodu, obdržela z rozhodnutí města Břeclav ocenění za dlouholetou práci ve školství.

V Charvátské Nové Vsi bylo spoustu hudebně nadaných dětí, proto se ještě před odchodem do důchodu rozhodla v roce 2002 založit folklórní kroužek Charvatčánek. Při práci v kroužku využila svých dovedností a začala pro děti dokonce vlastnoručně šít kroje. Charvatčánek vede dodnes a nehodlá jej jen tak opustit. Splnila si tím svůj celoživotní sen. Práce s dětmi ji naplňuje a přináší jí radost.